

N:o 8.

Ank. till Riksd. kansli den 11 februari 1889, kl. 12 midd.

Lagutskottets memorial, angående öfverlemnande till särskilda utskottet af en till lagutskottet hänvisad motion.

Enligt lagutskottet tillhandakomna protokollsutdrag hafva båda kamrarne *dels* till lagutskottet hänvisat Kongl. Maj:ts till Riksdagen aflåtna proposition, n:o 4, med förslag till lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, jemte yttranden, som inom kamrarne afgifvits i anledning af propositionen, dock under förbehåll att, derest framställt förslag om tillsättande af ett särskildt utskott för behandling af nämnda proposition blefve af Riksdagens båda kamrar antaget, samma proposition då skulle till detta särskilda utskott öfverlemnas, *dels ock* sedermera beslutit att för behandling af ifrågavarande proposition tillsätta ett särskildt utskott.

Som, i följd häraf, Kongl. Maj:ts berörda proposition jemte de öfverdensamma afgifna yttranden komma att af särskilda utskottet handläggas; samt en till lagutskottet före den kongl. propositionen hänvisad, inom Första Kammaren af herr *Wærn* afgifven motion, n:o 45, om upphäfvande af 25 kap. 3 § byggningabalken samt införande i den väntade nya lagen om väghållningsbesvärets ordnande af förbättrade bestämmelser rörande beteckning af väglängd m. m., är af beskaffenhet att böra behandlas i sammanhang med oförmälda proposition, får lagutskottet härigenom hemställa,

Bih. till Riksd. Prot. 1889 7 Saml. 4 Häft.

Lagutskottets Utlåtande N:o 9.

att herr Wærns motion måtte få till särskilda utskottets
handläggning öfverlemnas.

Stockholm den 11 februari 1889.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

N:o 9.

Ank. till Riksd. kansli den 11 februari 1889, kl. 12 midd.

*Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad
lydelse af 26 kap. 1 och 8 §§ samt 30 kap. 5 § rättegångsbalken.*

I 26 kap. 1 och 8 §§ rättegångsbalken, förstnämnda § sådan den lyder enligt förordningen den 18 april 1849, stadgas:

1 §. »Hvar, som ifrån underrätt vädjar, ställe för sig två löftesmän, som borga, begge för en och en för begge, för kostnad och skada, den han kan skyldig kännas att gälda; tage deras skrift derå, och lägge den vid sin inlaga i hofrätten in. Nu kan så hända, att han hellre vill penningar, eller silfver, eller guld, till säkerhet för kostnad och skada ställa, och sätter det hos Konungens befallningshafvande in, eller i taka händer, då vare ock det för borgen giltt, när domaren det pröfvat hafver. Försummar han det; hafve sitt vad och talan emot underrättens dom förlorat.»

8 §. »Konungens befallningshafvande eger borgen pröfva, när jäf deremot göres. Är löftesman, eller dess vilkor, honom ej kunnige; då må